

et, som synes, det er dejligt, for nu vil vi gå ind i vidensamfundet, og det vil blive skønt.

Og så hører vi det sidste forligsparti – nåh nej, der kommer selvfølgelig et til – sige, at det her er lige præcis det, man har ønsket sig: at ansætte ledere fra bunden til toppen. Men om det vil give nogen stor forandring eller ej, kan man ikke rigtig sige noget om, for det vil både ligne, og det vil ikke ligne, osv.

Det er det, der gør det lidt svært for os at finde ud af, hvad det er, man gerne vil. I hvert fald kan jeg høre, at fra forligspartiernes side kan man ikke udtrykke tillid til høringssvar eller til de bemærkninger, universiteterne har givet om, hvordan de gerne vil ledes. Til gengæld går tilliden den anden vej, man har nemlig tillid til, at universiteterne vil finde det, forligspartierne får vedtaget, klogt, og at de vil følge landets lovgivning. Det synes jeg også er klogt, men det afspejler altså ikke dialog, og det afspejler slet ikke tillid.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg respekterer fuldt ud, når en politisk modstander, fru Margrethe Vestager, vurderer, at regnebrættet falder sådan ud, at det er i partiets tjeneste, at man står uden for et forlig. Men Det Radikale Venstre var jo med ved forhandlingsbordet ganske længe, og derfor ved Det Radikale Venstre også, at der rent faktisk blev lyttet, og at det rent faktisk indgik i drøftelserne, overvejelserne og forhandlingerne, hvad der blev sagt ved de mange møder ude omkring.

Hvad fru Margrethe Vestager ikke kan vide, er, at vi også på baggrund af høringssvarene har gennemført en række forandringer. Op til 20 forandringer er gennemført på baggrund af høringssvarene, så der er blevet lyttet. Men man skal jo ikke forveksle dette at lytte med, at man lægger sig fladt ned og siger: Nåh nej, jeg har slet ikke nogen politisk holdning, nu pejler jeg mig frem, og hvor bærer vinden nu hen? Det er jo ikke at være politisk leder og tage politisk ansvar, og jeg vil godt sige, at vi har ret til at have vore politiske holdninger og synspunkter, og den ret vil vi kæmpe for.

Fru Margrethe Vestager gik ud af forhandlingerne med disse ord: Der var mange gode takter i det her. Det er ikke lige det, vi hører i dag. Jeg forstod klart Det Radikale Venstres brudflade: man ville have en omvendt § 12, og det var så det. Men alt det øvrige, vi har hørt fra Det Radikale Venstre i dag, hørte vi ikke meget til under

forhandlingerne, så jeg synes, man skal passe en lille smule på.

Med hensyn til hvilke forandringer vi ser for os i forbindelse med de ændringer, der her lægges op til: Vi ser en styrket ledelse på de enkelte universiteter, som er i stand til at matche de udfordringer, der allerede er, men som også kommer i de kommende år i kraft af den internationale konkurrence. Det er en styrkelse af universiteterne.

Kl. 12.15

Med hensyn til legitimiteten og de bekymrede forskere kan man jo komme med en usand påstand så mange gange, at hvis den ikke bliver modsagt, bliver den til sidst en sand kendsgerning, der bare ikke hviler på det virkelige liv. På samme måde kan man sprede en misstemning så mange gange, at alle andre, der egentlig ikke var i dårligt humør, pludselig bliver i dårligt humør, for tænk hvis, tænk hvis, tænk hvis.

Ærlig talt, hr. Morten Homann, kunne du ikke bringe lidt af den begejstring, du oplever, når du færdes ude på universiteterne, med herind i Folketinget, i hvert fald når det drejer sig om at bedømme det, der rent faktisk ligger i lovforslaget?

Lad os diskutere de reelle uenigheder.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg må sige til fru Pia Christmas-Møller, at det overrasker mig, at et så erfarent folketingsmedlem bruger en så direkte tiltaleform. Det må man altså ikke, heller ikke selv om man er et meget respekteret og ældre medlem af Folketinget.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg skal nok lade være med at fremture i det der med debatformen, men jeg synes, det er lidt ynkeligt, at fordi nogle synes, lovforslaget ikke er udtryk for den højeste visdom, så er man enten bekymret eller ubegejstret eller hvad det nu måtte være fra følelsesrepertoiret, som fru Pia Christmas-Møller finder anledning til at trække frem. Det kunne godt bare anerkendes som politisk uenighed.

Det andet er, at jo, jeg ved faktisk i hvert fald noget om, på hvilke områder høringssvarene har påvirket lovforslaget, og jeg må nok sige, at i forhold til det principielle, vi diskuterer, nemlig at man én gang for alle dikterer ledelsesmodellen, så er det i småtingsafdelingen, at høringssvarene er blevet imødekommet. Det er i hvert fald det indtryk, man får, når man ser ministeri-